

Elämän kruunu

Jaak. 1:12-18

12. **Autuas** se mies, joka **kestää** koetuksen. Kun hänet on koeteltu, hän on saava **elämän kruunun**. **Herra on sen luvannut niille, jotka häntä rakastavat.**

13. Älköön kukaan kiusattuna ollessaan sanoko, että Jumala häntä kiusaa. **Ei Jumala ole pahan kiusattavissa, eikä hän kiusaa ketään.**

14. Jokaista kiusaa hänen **oma himonsa**; se häntä vetää ja houkuttelee.

15. Kun sitten **himo** tulee raskaaksi, se synnyttää **synnin**, ja kun synti on kypsynyt täyteen mittaansa, se synnyttää **kuoleman**.

16. Älkää **eksykö**, rakkaat veljeni!

17. Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen **lahja** tulee **ylhäältä, valojen Isältä**, jonka luona ei ole muutosta eikä varjoakaan vaihtelusta.

18. **Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla, että me olisimme hänen luomistekojensa ensi hedelmä.**

Miten selvitä koetuksissa?

Miten uskova kristitty voi selviytyä koetuksista, joita Jumala antaa hänen elämäänsä ja niistä kiusauksista, joihin hän vaikeuksiensa keskellä voi joutua?

Jaakob jatkaa nyt kirjeen alun teemaa vastaamalla kysymykseen, joka kiusauksien, sairauksien, murheidensa ja koettelemustensa keskellä kärsivän Herran oman sydämelle helposti nousee. Jaksanko ja kestäkö minä loppuun asti? Kun koettelemus jatkuu ja usein vielä syvenee, uskovalla on kiusaus menettää toivonsa lopullisesta voitosta.

Muistan kun Japanissa perhettämme ja työtämme kohtasi vaikeus toisensa perään, vaimoni Lea rukoili näin: ”Herra olen aina rukoillut, että pääsisin tästä koetuksesta vapaaksi, mutta Sinä olet antanut aina sen jälkeen vielä kovempia ahdistuksia. Nyt Herra en enää pyydä vapautusta tästä, tämä on minulle ihan hyvä.” Hän oli oppinut sen, että Herra haluaa meidän kestäväen koetukset aivan loppuun asti. Vasta sitten eteemme avautuu ihmeellinen elämän kruunu.

Kultapala tulessa

Autuas se mies, joka kestää koetuksen. Kun hänet on koeteltu, hän on saava elämän kruunun. Herra on sen luvannut niille, jotka häntä rakastavat. (12)

Eräällä naisella oli suuri suru. Hän meni kerran kultasepän luo ja näki, miten kultaseppä otti kultapalan ja pani sen tuleen ja tarkkasi sen sulamista. Nainen seurasi hänen puuhiansa ja sanoi lopulta:

”Olet lohduttanut minua. Huomaan, ettet koskaan nostanut silmiäsi kullasta. Olen oppinut sen, että taivaallinen Isäni tarkkailee minua eikä nosta katsettaan minusta pois, silloin kun olen ahdistuksen tulella. Tämä on ensimmäinen asia, jonka opin. Mutta sano, mistä syystä sinä alinomaa tarkkailet kultapalaa?”

”Sen tähden, etten halua jättää mitään epäpuhtautta kultapalaan enkä halua jättää sitä liian kauaksi aikaa tuleen, muuten se voi tulla turmelluksi.”

”Kiitos tästä toisesta opetuksesta”, sanoi nainen, ”olet palauttanut mieleeni 1. Kor. 10: 13 luvun. *’Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen, hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.’* Kiitos näistä opetuksista.”

”Älä pidä kiirettä”, sanoi kultaseppä, ”on vielä kolmas asia, josta voisit kysyä minulta.”

”En tullut ajatelleeksi, että olisi kolmas asia.”

”Sinä et kysynyt minulta, milloin minun pitää ottaa pois tämä kultapala tulesta.”

”Haluatko kertoa sen minulle?” sanoi nainen.

”Et kysynyt, milloin kultapala on puhdistunut. Minä tiedän, milloin se on puhdistunut ja kirkas. Kun voin nähdä omat kasvonpiirteeni kultapalassa, silloin se on valmis otettavaksi pois tulelta.”

Nainen puristi kultasepän kättä ja poistui.

Autuus

Onko autuasta kärsiä ja kestää kaikkinaisia koetuksia? Sana ”autuas” tarkoittaa ”ylen onnellista”. Tuntuvatko siis uskovalle elämän koetukset ja kiusat ihanan onnellisilta asioilta? Eivät tietenkään. Ne kokee jokainen uskova ihan nahoissaan todellisina kipuina ja sydämen taisteluina. No, tarkoittaako Jaakob sitten sitä, että lopulta, kun niillä saavutettu puhdistuminen ja pyhittyminen on saatu päätökseen, niin onnen aika koittaa? Tietenkin, kun koetukset ovat ohi ja pääsemme perille kirkkautteen, olemme onnellisia, ylenpalttisen onnellisia. Mutta käsittääkseni Jaakob ei tarkoita pelkästään sitä, vaikka tieteenkin sitäkin, sillä sitä tarkoittaa ”elämän kruunu”.

Jeesus toisti sanaa ”autuas” vuorisäärän alussa määritellesään millainen uskova kristitty on:

Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.

Autuaita ovat sävyisät, sillä he perivät maan.

Autuaita ovat ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano, sillä heidät ravitaan.

Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden.

Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.

Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heitä kutsutaan Jumalan lapsiksi.

Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta. (Matt. 5:3-10)

Ilmeisellä tavalla Jaakob viittaa tässä juuri noihin Jeesuksen sanoihin, jotka kuvaavat uskovan kristityn koko elämää uskoon tulosta aina kirkastumiseen asti. Kristuksen tähden hengessään köyhä, joka tajuaa, ettei hänellä ole mitään muuta tuotavanaan Herralle kuin syntinen ja saastainen sydämensä, saakin Kristuksen Golgatan uhrin tähden täydellisen lahjavanhurskauden ja pääsyn taivasten valtakuntaan. Armon saatuaan hän alkaa yhä syvemmin näkemään syntejään, mutta saa uuden lohdutuksen Jeesuksen antaessa kaikki synnit anteeksi. Hänestä kasvaa nöyrä, joka alkaa kaivata sitä, että hänenkin elämässään näkyisi ja toteutuisi Jumalan vanhurskas ja oikea elämäntapa. Elämän epäoikeudenmukaisuuksien keskellä hän tajuaa, että syvimmin ihmiset tarvitsevat laupeutta ja rakkautta. Mutta sitä osoittaessaan hän huomaa, miten se usein ymmärretään väärin ja hän itse vastaa tavalla, joka tahraa hänen sydämensä. Silloin hänen on jälleen palattava Jeesuksen ristin ääreen Golgatalle saadakseen uuden veren puhdistuksen sydämelleen. Mitä useammin hän joutuu tulemaa Golgatan ristin äärelle, sitä syvemmin hän alkaa nähdä Jumalan armon suuruutta. Hän saa nähdä Jeesuksessa itse Isän. Nyt hän tajuaa, että todellista rauhaa ei maailmaan voi tuoda muu kuin rauhan evankeliumi Jeesuksesta. Mutta juuri sen tähden hän saa myös kokea vastustusta ja ajoittain jopa vainoa.

Koko tässä prosessissa Jeesus toisti vaihe vaiheelta, että uskova on autuas. Aivan alussa hän sai osakseen taivasten valtakunnan ja lopussa hän edelleen omisti saman kirkkauden valtakunnan perintöoikeuden. Näin hän oli kaiken aikaa autuas, niin alussa kuin lopussakin. Näin ollen sana autuas tarkoittaa usein samaa kuin pelastettu. Sana kertoo sen, miltä koetusten ja kiusojen keskellä matkaa tekevä ja päämäärään kurottautuva uskova, näyttää Jumalan silmissä. Autuus on Jumalan silmin katsottuna ihmisen äärimmäistä onnea. Ei mitään suurempaa onnea voi olla kuin saada olla Jumalan lapsi. Hän on autuas koetusten keskellä, hän on autuas, kun hän saa kantaa vanhurskauden rauhan hedelmää niiden keskellä, ja hän on autuas, kun hän saapuu perille kirkkauden valtakuntaan.

Elämän kruunu

Paavali kuvaa edessään olevaa elämän kruunua näin:

Olen kilpaillut hyvän kilpailun, juoksun päättänyt ja uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle tallettuna vanhurskauden sepele, jonka Herra, oikeudenmukainen tuomari, antaa minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle vaan myös kaikille, jotka rakastavat hänen ilmestymistään. (2. Tim. 4:7-8)

Ilmestyskirja kuvaa samaa asiaa näin:

Älä pelkää sitä, mitä joudut kärsimään. Paholainen on heittävä muutamia teistä vankeuteen, jotta teitä koeteltaisiin, ja te joudutte ahdinkoon kymmeneksi päiväksi. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun. (Ilm. 2:10)
Minä tulen pian. Pidä kiinni siitä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi. Joka voittaa, siitä minä teen pylvään Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos. Minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, uuden Jerusalemin, joka laskeutuu taivaasta minun Jumalani luota, ja oman uuden nimeni. (Ilm. 3:11-12)

Tämä elämän kruunuun liittyvä siunaus on luvattu vanhurskaalle kärsijälle. Siksi voimme varmasti luottaa siihen: kun taivas ja maa katoavat, tämä Jumalan sana ei lakkaa toteutumasta. Mutta huomioikaamme, että tuleva palkkiomme tulee, ei ansiona, vaan armollisen lupauksena.

Niille, jotka rakastavat Herraa

Elämän kruunun Herra on luvannut niille, jotka häntä rakastavat. Elämän kruunu ei ole luvattu vain suurille ja merkittävälle pyhille, vaan kaikille niille, joiden sydämessä Jumalan rakkaus hallitsee. Jokaisen sielun, joka todella rakastaa Jumalaa, tulee saamaan koettelemukset tässä maailmassa täysin korvatuksi siinä kirkkauden valtakunnassa, jossa rakkaus on täydellinen.

Kaikkien Uuden testamentin kehotusten lähtökohta on se, että niiden vastaanottajat ovat uskovia, jotka rakastavat Herraa. Ne eivät siis ole käskyjä, joita ihminen yrittäisi noudattaa omaan voimaansa luottaen. Itse asiassa Uuden testamentin kehotukset uskoille ovat verrattoman paljon vaativampia kuin kymmenen käskyn laki. Sitäkään ei kukaan omalla voimalla voi noudattaa, puhumattakaan sitten noista kehotuksista, jotka tunkeutuvat syvälle meidän mielialoihimme asti. Esimerkiksi muutama kehotus Paavaliilta:

Olkoon rakkautenne vilpittöntä, vihatkaa paha ja pitäkää hyvästä kiinni. Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämissä toisianne kohtaan. Toinen toisenne kunnioittamisessa kilpaillkaa keskenänne. Älkää olko toimissanne velttoja. Olkaa Hengessä

palavia, palvelkaa Herraa. Olkaa toivossa iloisia, ahdistuksessa kärsivällisiä ja rukouksessa kestäviä. Auttakaa pyhiä heidän tarpeissaan, pyrkikää osoittamaan vieraanvaraisuutta. Siunatkaa vainoojianne, siunatkaa, älkää kirotko. Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa. Olkaa keskenänne yksimielisiä. Älkää tavoitelko korkeita, vaan sopeutukaa vaatimattomiin oloihin. Älkää olko omasta mielestänne viisaita. Älkää kostako kenellekään pahaa pahalla. Pyrkikää siihen, mikä on hyvää kaikkien ihmisten silmissä. (Room. 12:9-17)

Hengellisesti kuolleen ihmisen on mahdoton noudattaa ainoatakaan noista kehotuksista. Vain uudestisyntynyt ihminen kykenee niihin, sillä kaikki nuo kehotukset kertovat siitä, millaisen rakkauden Pyhä Henki vuodattaa uudestisyntyneen ihmisen elämään. Siksi jakeessa 18 Jaakob muistuttaa siitä, että kirjeen saajat ovat uudestisyntyneet eikä hän sen vuoksi kirjoita heille käskyjä, joita heidän pitäisi noudattaa omalla voimallaan.

Toisaalta Pyhän Hengen synnyttämä rakkaus uskovassa ei vaikuta jotenkin automaatin tavoin. Joskus kuulee sanottavan: "Älä huolehdi mistään, antaudu vain Herralle ja niin kaikki tapahtuu itsestään!" Siitä ei kuitenkaan ole kysymys. Jeesuksen Golgatan uhrista kumpuava rakkaus, johon Pyhä Henki uskovan silmät kiinnittää, toimii käytännössä sillä tavalla, että uskova kuulee Herran sanan kehotuksen ja on sille kuuliainen. Sillä hetkellä Pyhän Hengen rakkaus tekee mahdolliseksi sen, mitä kehotus sisältää. Se on vapautta palvella Herraa ja ihmisiä, niin kuin Jaakob myöhemmin viittaa, puhuessaan "vapauden laista". Näin Pyhä Henki sitoutuu rakkauden toteuttamisessa aina kirjoitettuun Jumalan sanaan.

Jeesus ilmaisi saman asian näin:

Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessani. Jos pidätte minun käskyni, te pysytte minun rakkaudessani, niin kuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan. (Joh. 15:9-10)

Ensin on sanoin kuvaamaton rakkaus, jota Jeesus osoittaa meitä kohtaan. Siitä rakkaudesta syntyy vastarakkaus, joka ilmenee Jeesuksen sanojen varteen ottamisena.

Kiusausten lähde

Älköön kukaan kiusattuna ollessaan sanoko, että Jumala häntä kiusaa. Ei Jumala ole pahan kiusattavissa, eikä hän kiusaa ketään. Jokaista kiusaa hänen omia himonsa; se häntä vetää ja houkuttelee. Kun sitten himo tulee raskaaksi, se synnyttää synnin, ja kun synti on kypsinyt täyteen mittaansa, se synnyttää kuoleman. (13-15)

Jaakob on hyvin tietoinen siitä, että uskovallakin on kiusaus kärsimättömyyteen koetusten ja kiusausten keskellä. Hän saattaa kysyä, niin kuin monet ei-kristitytkin: "Missä Jumala on tällaisessa tilanteessa?" Kun tämä kysymys esitettiin OM:n Ukrainan tiimin johtajalle sodan kiihkeässä alkuvaiheessa, hän vastasi: "Jumala on täällä. Juuri näissä oloissa Herra on pannut meidät palvelemaan."

Jaakob tekee nyt tärkeän erottelun: Koetukset antaa Jumala, mutta kiusaukset tulevat lihallisista himoistamme, maailman painostuksesta ja Sielunviholliselta. Kiusaus ei ole vielä synti, mutta niin pian kuin alamme helliä houkutuksia mielessämme olemme jo langenneet himoon. Jos annamme himolle tilaa sydämessämme niin en-

nemmin tai myöhemmin se vie mukanaan ja teemme syntiä. Synti on aina kuoleman vakava asia, sillä sen seurauksena on kuolema.

Jumala ei anna omilleen kiusauksia. Sen sijaan Jumala kyllä koettelee omiaan, jotta Hänen omansa puhdistuisivat ja kantaisivat hyvää hedelmää. Jumalan suurta armoa on se, että Hän ei heitä luotaan ainoatakaan syntiin langennutta omaansa, joka tekee parannuksen ja tunnustaa rikkomuksensa ja palaa Armahtajansa luokse.

Ajattele oikein Jumalasta

Älkää eksykö, rakkaat veljeni! (16)

Nyt Jaakob varoittaa kirjeen saajia, joita hän sydämestään rakasti, ja myös meitä, ettemme eksyisi. Uskovillakin on suuri vaara ajatella Jumalasta väärin ikään kuin Jumalalla olisi pahoja ajatuksia meistä, kun joudumme kokemaan kuritusta ja koetelemuksia. Herra on kuitenkin todellisuudessa aina rakastava ja hyvä silloinkin, kun Hän joutuu käyttämään vitsaa meidän parhaaksemme.

Toinen ja ehkä vielä vaarallisempi harha on kuvitella, että synnin tekeminen ei ole kovin vaarallista, koska Jumala kuitenkin antaa anteeksi katuville. Niin ajattelevalla on väärä käsitys Jumalasta. Jumala on pyhä ja rakastava. Siksi uskovan tulee aina kauhistua kiusauksia, jotka viettelevät häntä syntiin. Rakkaus Herraan on myös rakkautta Hänen pyhyiteensä.

Valojen Isä

Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valojen Isältä, jonka luona ei ole muutosta eikä varjoakaan vaihtelusta. (17)

Jumala on hyvä, Hänessä ei ole mitään pimeyttä. Kaikki se hyvä, mitä päivittäin saamme nauttia, tulee Herralta. Siksi nekin asiat, jotka koemme tuskallisina koetuksina, ovat todellisuudessa Hänen hyviä lahjojaan meitä kohtaan. Kaikki hyvät ajalliset lahjatkin tulevat Jumalalta ja saamme ne kiitoksen kanssa nauttia. Siksi Jumala ei kutsu omiaan elämänkielteiseen asketismiin. Kaikki lahjat saa ottaa vastaan. Ne pyhitetään Jumalan sanalla ja rukouksella. Siksi muun muassa pidämme joka aterialla ruokarukouksen.

Koska Jumala on valkeuksien Isä, uskovan elämä on vaeltamista valkeudessa. Jeesus sanoo siitä näin: *"Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeydessä, vaan hänellä on elämän valo."* (Joh. 8:12)

Johannes kuvaa tätä vaellusta seuraavasti:

Tämä on se sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka julistamme teille: Jumala on valo, hänessä ei ole mitään pimeyttä. Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, me valehtelemme emmekä toimi totuuden mukaan. Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. (1. Joh. 1:5-7)

Uudestisyntyminen

Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla, että me olisimme hänen luomistekojensa ensi hedelmä. (18)

Jaksomme viimeisessä jakeessa Jaakob antaa vastauksen siihen, miten voimme kestää koetuksissa loppuun asti aina lopulliseen täyttymykseen asti. Avain on Jumalan sana, tarkemmin ilmaistuna evankeliumin sana. Se on Jumalan voima, joka

synnyttä synteihinsä kuolleen ihmisen Kristuksen ylösnousemuselämään. Jumalan omasta elämästä osalliseksi tullut ihmisen saa sitten koko elämällään kantaa hedelmää Jumalan nimen kiitokseksi ja ylistykseksi. Kysymys on sanoinkuvaamattoman suuresta armosta, joka tulee osaksemme, koska Jumala tahtoo sitä. Kysymys ei ole meidän tahdostamme, vaan siitä, että Herra itse tahtoo pelastaa meidät. Tätä armon ihmettä ja sen seurausta Paavali kuvaa näin:

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkautensa tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyvytyksensä meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä. (Ef. 2:4-10)

Pelastuminen tapahtuu siis Jumalan sanan voimasta. Mutta sama evankeliumin voima antaa Herran omille päivittäin uuden voima kestää kaikkinaisissa koettelemuksissa aina viimeiseen loppuun asti. Elämme Hänen sanojensa varassa. Hengellinen elämämme riippuu jatkuvasta Herran sanojen vastaanottamisesta. Siksi tarvitsemme joka päivä Jumalan sanan lukemista ja rukousta. Sen voimalla pääsemme tekemään hyviä tekoja ja kantamaan hedelmää Herralle.

Ikuko Oohiran todistus

44 -vuotiaana uskoon tullut Ikuko Oohiran todistus:

- Kuulostanee oudolta tämän ikäisen suusta, mutta olen koko ikäni kaivannut vanhempieni rakkautta. Olen ikävöinyt sellaista joka olisi ottanut minut vastaan sellaisena kuin olen. Kek-sikoulu- ja lukioaikana vihasin vanhempiani. Mutta inhosin sellaista itseäni. Ajattelin, että minulle olisi oikein kuolla. Äitini oli entinen kristitty, mutta lukioaikana hän oli tosi huolissaan minusta ja eräänä yönä kello kaksi hän yhtäkkiä herätti minut ja sanoi: ”Tuollaisilla kasvoilla et kuitenkaan pääsen naimisiin. Sinun pitää opiskella opettajaksi, jotta pystyisit elättämään itsesi. Kuule, sinusta pitää tulla opettaja!” Nämä sanat kertoivat kyllä sen, että hänellä oli paljon inhimillistä lämpöä minua kohtaan. Mutta en silloin kyennyt ottamaan sanoja sellaisina vastaan enkä niihin sisältyvää huolta. Isälläni taas oli ns. Aspergerin syndrooma, synnynnäinen aivovamma, joka estää häntä ymmärtämästä omaa sydäntään ja toisten ihmisten mielenliikkeitä. Siksi olin lapsena hänelle kuin ei mitään. Vaikka pyysin häneltä apua, hän kuittasi sen vain minua syvästi loukkaavin sanoin: ”Tuollaistako sinä pillität?”

Olisin halunnut turvautua johonkin, mutta en osannut uskoa mihinkään. Sekä vanhempani että Jumala olivat minulle vaativia, mielialasta riippuen rakkautensa peruvia ja rankaisevia pelottavia olentoja. En uskonut buddhalaisuuteenkaan. Veljeni sairastui myöhemmin pelko-neuroosiin ja näin miten hän kiersi epäilyttävästä uususkonnosta toiseen. Siksi päätin, että minua ei huuhaalla petetä. Oikeastaan ainoa pakopaikka minulle oli romaanien maailma. Päämääräni oli mahdollisimman pian aikuistua ja tulla voimakkaaksi.

Mutta kauaa ei kestänyt tuo kausi, jona kuvitteli olevani vahva. Vuonna 2008 työ ja syöpää sairastavan äitini hoito uuvutti minut niin, että pitkään tuskin jaksoin pysyä pystyssä. Lopulta äitini kuoli ja itse ajattelin, että olen sairastunut masennukseen ja menin sairaalaan, mutta

sieltä minut passitettiin heti pois. Tuskin kykenin syömään ja toivo naimisiin pääsystä oli hävinnyt, niin totesin mielessäni, että äitini oli ollut oikeassa minun tulevaisuuteni suhteen. Äitini kuoltua sekä isäni että veljeni psyhyksen terveys huononi. Puhelimessa isäni ja veljeni toistivat: ”Onko sinusta niin vastenmielistä elää minun kanssani. Jos inhoat minua noin syvästi, niin minä kuolen.” Siksi ajattelin, että isäni ja veljeni ovat syyllisiä siihen, että olen onneton. Halusin päästä perheeni ongelmista eroon ja päätin kadota teille tietämättömille.

Riideltyäni erään ystäväni kanssa en kolmeen yöhön kyennyt nukkumaan. Sanotaan, että kuoleman edessä ihmisen elämä kulkee filminauhan tavoin hänen silmiensä edessä. Juuri sillä tavalla tuossa tilanteessa kaikki sydämeni kätköihin painetut pahat tekoni alkoivat pursua esiin. Muistin, miten alakoulussa oli satoja kertoja kirjoittanut paperille äidistäni: ”Kuole, kuole!” Mieleeni palautui, miten olin vihoissani huutanut buddhalaisen kotialttarin edessä rukoilevalle isälleni: ”Lopeta, hullu!” Tajusin, miten ahneena ja ulkokultaisena olin aina syyttänyt muita ja vaatinut itseltäni ja muilta täydellisyyttä. Huolimatta yrityksistäni tulla hyväksi tajusin olevani täynnä vihaa niitä kohtaan, jotka eivät kyenneet hyväksymään minua. Mietin pitäisikö minun mennä mielisairaalaan vai kuolla. Soitin veljelleni, että en selviä ilman lääkitystä ja kysyin löytyisikö mistään psykiatrista klinikkaa, joka olisi sunnuntaina auki.

Mutta hän suosittelikin minulle pastoria. Veljeni oli 10 vuotta aikaisemmin tullut kristityksi ja oli juuri puhelun hetkellä kirkossa. Siksi hän henkeä pidätellen sanoi: ”Olen kirkossa, annan puhelimen pastorille.” Pastori kysyi minulta: ”Uskotko Jeesukseen Kristukseen?” Vastasin heti: ”Totta kai uskon.” Vaikka en käynyt kirkossa olin lukioajoista lähtien lukenut Raamattua. Siksi noin kuusi vuotta aikaisemmin olin päätenyt uskomaan Raamatun Jumalan olemassaoloon.

Veljeni seurakunnan pastori jatkoi: ”Sano minun perässäni. Taivaan Isä, anna anteeksi minun syntini. Anna anteeksi kaikki tieteni ja tietämättä tekemäni synnit.” Kun sitten sanoin: ”Kiitos Jeesus, kun kannoit minun syntini minun sijastani,” kyynelätkö alkoivat valtoimenaan valua silmistäni. Siitä päivästä eteenpäin aloin nukkua syvää unta. Sitten joka päivä soitin pastorille ja tunnustin syntejäni.

Uskoon tulemisessa eivät elämästäni ongelmat ole loppuneet. Edelleen isäni ja veljeni soittavat minulle, kun heidän kuntonsa huononee. Mutta tajuan että oli virhe kuvitella, että pääsisin vapaaksi pakenemalla perheeni ongelmia. Ongelmat olivat minun itseni sisällä. Suurin oli yritykseni elää hyvänä ihmisenä ja sulkea sydämeni todelliselta itseltäni. Jeesus otti kantakseni kaiken minun taakkani. Siinä löysin todellisen vapauden. Kuva vaativasta ja rankaisevasta Jumalasta muuttui kokonaan. Vaikka en nyt pystyisi mihinkään, siitä huolimatta Jeesuksen rakkaus kantaa minua. Se on Isän rakkautta, joka kohdistuu hänen lapsiinsa sellaisenaan, että Hän lähetti Jeesuksen kantamaan hartioillaan meidän syntimme. Päivittäin saan iloa siitä, että saan osakseni tätä rakkautta. Kun erehdyn, hän nuhtelee minua ja antaa sen mikä on minulle hyväksi, koska Hän tuntee parhaiten tarpeeni. On ilo saada levollisesti laskea itsensä tällaisen Isän käsiin.

Omistan ehdottoman rauhan siinä, että saan olla olemassa tällaisenaani. Viime aikoina olen vapautunut myös siitä ahdistuksesta, etten kykene rakastamaan vanhempiani. Olen alkanut aistia rakkautta silloinkin, kun isäni käyttää sopimattomia ilmauksia. Sillä olen päässyt va-

paaksi suurimmasta taakastani, siitä, että en kyennyt antamaan anteeksi omaa olemassaoloani.

Entä sinä?

Oletko sinä jo uudestisyntynyt? Oletko myös vakuuttunut siitä, että olet autuas ja saat elämän kruunun? Ellet ole vielä päässyt tuntemaan elävää Jumalaa, Hänet voit tänään kohdata evankeliumin sanassa. Hän itse puhuu sinulle Raamatun sanassa. Hän lupaa jokaiselle, joka tulee Hänen luokseen totuuteen taipuen ja armahdusta anoen, uuden elämän yhteydessään. Käänny siis Hänen puoleensa ja huuda Häntä avuksi. Hän on kuollut ristillä sinun syntiesi rangaistuksen ja antaa kaikki syntisi anteeksi sinulle ja antaa sinulle uuden elämän.

Jos sinä tunnet jo Vapahtajan ja koet monenlaisia kiusauksia ja koettelemuksia, Herran sana kehottaa sinua suuntaamaan katseesi lopulliseen päämäärääsi, elämän kruunuun, joka odottaa sinua armopalkkana. Herran itse on antanut sinulle koetuksia, koska Hän haluaa, että puhdistuisit ja kantaisit runsasta hedelmää. Hän on joka hetki kanssasi.